

HYVIN SILITTÄVÄT, MUTTA VASTEN KARVAA

Väittelyt agrariikysymyksestä Valtakunnanduumassa ovat sangen opettavaisia. On välttämättä tarkasteltava seikkaperäisesti eri puolueiden johtomiesten puheita ja syvennyttävä niiden sisältöön.

Agrariikysymyksen pääkohtana on epäilemättä suhtautuminen tilanherrain maanomistukseen. Talonpoikaisto taistelee sitä vastaan pyrkien saamaan maata itselleen. Miten eri puolueet suhtautuvat tähän taisteluun?

Sosialidemokraatit ovat suoraan ja avoimesti esittäneet vaatimuksen *luovutuksesta ilman lunastusta*. Sosialidemokratian edustaja Tsereteli todisteli puheessaan tarmokkaasti tilanherrain omistus-„oikeuksien” puoltamisen vilpillisyyttä, selitti tuon omistuksen alkuperänä olleen ryöstön, osoitti, miten äärettömän ulkokullattuja ovat puheet yksityisomaisuuden koskemattomuudesta, antoi vastaiskun pääministerille, joka ei käsitä „valtiollisuudella” *kansan etuja, vaan sen tilanherrakoplan etuja, johon valtiolta on verisitein sidottu*.

Lisätkää tähän tov. Tseretelin puheen lopussa tehty ehdotus kysymyksen jättämisestä paikallisten maakomiteain käsiteltäväksi (jotka tietenkin valitaan yleisen, välittömän ja yhtäläisen äänioikeuden perusteella salaisella äänestyskellä),—niin saatte eheän ja selvän kuvan proletariaatin kannasta maakysymyksessä. Ei tunnusteta tilanherrain oikeuksia maahan. Uudistuksen suorittamistapa määritellään selvästi: paikalliset komiteat — se merkitsee, että talonpoikain eduilla on yliote tilanherrojen etuihin nähden. Luovutus ilman lunastusta — se merkitsee talonpoikain etujen täydellistä puolustamista, leppymätöntä taistelua tilanherrain luokkapyyteitä vastaan.

Siirrymme trudovikkeihin. Karavajev ei esittänyt täysin selvästi ja suoraan periaatetta: „luovutus ilman lunastusta”. Talonpoikien edustaja esitti kansan vaatimukset tilanherroille vähemmän päättäväisesti kuin työläisten edustaja. Ei esitetty selvästi vaatimusta kysymyksen siirtämisestä paikallisille komiteoille, ei vastustettu liberaalien (kadettien) yritystä kätkeä kärkevän kysymyksen käsittely valiokuntaan, kauemmaksi kansasta, kauemmaksi julkisuuden valosta, kauemmaksi vapaasta arvostelusta. Mutta huolimatta kaikista näistä puutteellisuuksista, joita trudovikin puheessa oli sosialidemokraatin puheeseen verrattuna, meidän täytyy kuitenkin myöntää, että trudovikki puolusti talonpoikien asiaa tilanherroja vastaan. Trudovikki avasi kansan silmät näkemään talonpoikaiston kurjan aseman. Hän vastusti Jermolovin ja muiden tilanherraluokan puolustajain johtopäätöksiä, kun nämä kielsivät talonpoikain hallinnassa olevan maan laajentamisen välttämättömyyden. Hän määritteli talonpoikien maantarpeen vähintään 70 miljoonaksi desj. ja selitti, että talonpoikien maantarpeen tyydyttämiseksi on olemassa tilanherrain, hallitsijasuvun ja muita maita enemmän kuin 70 milj. desj. Trudovikin puheen yleisenä sävynä — toistamme, niistä puutteellisuuksista huolimatta, joita tähdensimme,— oli kääntyminen kansan puoleen, pyrkimys avata kansan silmät...

Otamme kadetti Kutlerin puheen. Eteemme ilmaantuu heti aivan toisenlainen kuva. Tuntuu, että olemme joutuneet niiden leiristä, jotka täysin johdonmukaisesti (socialidemokraatit) tai hieman horjuen (trudovikit) puolustavat talonpoikia tilanherroja *vastaan, tilanherrain leiriin*, jotka ymmärtävät „myönnytysten” kiertämättömyyden, mutta tekevät kaikkensa antaakseen myötä *mahdollisimman vähän*.

Kutler sanoi olevansa „samaa mieltä” kuin trudovikit, puhui „myötätunnostaan” trudovikkeja kohtaan *vain* kullataakseen pillerin — niitä *viipymättömiä* rajoituksia, poistoja ja supistuksia, jotka muka on välttämättä tehtävä trudovikien lakiehdotukseen. Koko Kutlerin puhe oli täynnä kaikenmoisia todisteita socialidemokraatteja *vastaan* ja trudovikkeja vastaan.

Ettei vältteeni jäisi perustelemattomaksi, tarkastelemme Kutlerin puhetta askel askelelta.

Johdanto. Niiäus trudovikeille. Kadetti yhtyy perusajatukseen, hän on syvästi myötämielinen... *mutta... mutta...* Työryhmän lakiehdotus „ei rajoitu *yksinkertaiseen* ja selvään tehtävään, talonpoikaiston *auttamiseen* maanvähyyksykysymyksessä. Se menee pitemmälle, se pyrkii *uusimaan perinpohjin* kaikki voimassaolevat maanomistussuhteet” (lainaukset kaikkialla „Tovarishtsh” lehden selostuksen mukaan).

Siis — *sanoissa* „myötätuntoa” talonpojalle, *todellisuudessa* talonpoikain vaatimusten *rajoittamista*. Sanoissa — talonpojan puolesta, todellisuudessa — tilanherran puolesta.

Ja samalla Kutler vielä vakuuttaa Duumalle, että trudovikki ei rajoitu *yksinkertaiseen ja selvään* tehtävään! Ajatelkaahan toki, lukija: trudovikki puhuu suoraan *70 miljoonasta desj. maata*. Ne pitää siirtää tilanherrain hallusta talonpoikien haltuun. Se ei ole „selvää”, se ei ole „yksinkertaista”!!

„Selvyyden” vuoksi täytyy puhua työhön perustuvasta normista, kulutukseen perustuvasta normista, vuoden 1861 osuusnormista. Ja hra Kutler puhuu, puhuu ja puhuu. Sana-ryöpyllään kaikista noista jonninjoutavista kysymyksistä hän panee kuulijain pään pyörälle voidakseen tehdä johtopäätöksen: „minun mielestäni... puuttuu 30 milj. desj.” talonpoikain maaosuuksien suurentamiseksi vuoden 1861 normia vastaaviksi, mutta tämä normi on vielä pienempi kuin kulutukseen perustuva normi. Ja siinä kaikki. Siinä kaikki maantarpeen suuruutta ja sen tyydyttämistä koskeva kysymyksestä.

Mutta onko se mikään vastaus kysymykseen *70 miljoonasta*? Tehän yksinkertaisesti kieräilette, arvoisa „kansanvapauden” ritari, tehän yksinkertaisesti vain pieksätte suuta! Onko 70 milj. desj. maata luovutettava talonpojille vai ei? Kyllä vai ei?

Ja osoittaaksemme vieläkin selvemmin noiden kieräilyjen olemuksen, varmennamme trudovikin viittausta *uusimpien* maatilastojen perusteella tehdyllä loppuyhteenvedolla. Vuoden 1905 tutkimuksen mukaan yksityisillä henkilöillä laskeaan olevan kaikkiaan 101,7 milj. desj. maata. Niistä 15,8 milj. kuuluu yhtymille ja yhdistyksille; 3,2 milj. desj. kuuluu omistajille, joista kullakin on enintään 20 desj.; 3,3 milj. desj. kuuluu omistajille, joilla on 20—50 desjatiinaa; *79,4 milj. desj.* kuuluu omistajille, joista kullakin on *ylt*

50 desjatiinan. Näitä viimeksi mainittuja omistajia on kaikkiaan 133.898. Siis kunkin osalle tulee *keskimäärin 594 desjatiinaa*. Olettakaamme, että jätämme kullekin näistä herroista 50 desjatiinaa. Se tekee 6,9 milj. desj. Vähennämme 6,9 milj. desj. 79,4:sta — saamme *vapaita tilanherroain maita 72,5 milj. desj., lukuunottamatta hal-litsijasuvun, kruunun, kirkon, luostarien y.m. maita*.

Näemme, ettei trudovikki määritellyt vielä aivan oikein sitä maamäärää, jonka talonpojat voivat ja joka heidän täytyy saada, joskin hänen yleissummansa (70 milj. desj.) on likipitään todellisuutta vastaava.

Niinpä siis, herrat kadetit, suvaitkaa vastata yksinkertaisesti ja selvästi: täytyykö tilanherroilta siirtää talonpojille *70 milj. desj.*, kyllä vai ei?

Sen sijaan, että vastaisi suoraan, meidän entinen ministerimme ja nykyinen liberaalinen teeskentelijä hyörii kuin piru ennen aamuhartautta ja huudahtaa intomielisesti:

„Eikö tämä oikeus (oikeus maahan, Työryhmän lakiehdotuksen mukaan) ole oikeutta mennä huoneistoon, jossa kaikki paikat on jo varattu?”

Mainiota, eikö totta? Kysymys *70 milj. desjatiinasta* on kierretty. Liberaaliherra vastaa talonpojille: *huoneisto on varattu*.

Päästyään eroon *epämieluisasta 70 miljoonaa desjatiinaa* koskevasta kysymyksestä (eri moukkia nuo talonpojat! eivät jätä rauhaan mokomien 70 miljoonan vuoksi!) Kutler alkaa väitellä trudovikkien kanssa siitä, onko maan kansallistaminen „käytännöllisesti toteutettavissa”.

Kaikki nuo puheet ovat pelkkää suunpieksäntää, sillä jos 70 milj. desj. jäävät tilanherroille, niin silloin *ei ole mitään kansallistettavaakaan!* Mutta sitähan varten hra Kutler puhuukin, *jotta voisi salata ajatuksensa*.

Millainen on hänen väitteensä maan kansallistamista vastaan?

„Luullakseni voidaan kuvitella ne poliittiset olosuhteet, joiden vallitessa lakiehdotus maan kansallistamisesta voisi saada lain voiman, mutta en voi kuvitella lähitulevaisuudessa sellaisia poliittisia olosuhteita, joiden vallitessa tuo laki olisi todella toteutettavissa”.

Painokkaasti ja vakuuttavasti sanottu. Liberaalinen virkamies, joka on koko ikänsä „kuvankauniisti kumartanut selkäänsä”, *ei voi kuvitella* sellaisia poliittisia olosuhteita,

jolloin lainsäädäntövalta kuuluisi kansan edustajille. Taval-
lisesti on niin,— vihjaa herttainen liberaalimme,— että
valta kuuluu kansan yläpuolella olevalle tilanherrakoplalle.

Niin, niin se on. Niin on asianlaita Venäjällä. Mutta
puhehan on taistelusta kansan vapauden puolesta. Käsi-
tellään kysymystä nimenomaan siitä, *miten pitää muuttaa*
tilanherrain valtiuden taloudellisia ja „poliittisia olosuh-
teita”. Ja *vastaväitteeksi* te vetoatte siihen, että nyt valta
on tilanherroilla ja että on kumarrettava vieläkin
syvempään:

„On aiheetonta ja epäoikeudenmukaista mutkallistaa yksinkertaista
ja eittämättä hyödyllistä tehtävää, talonpoikaisväestön auttamista”...

Korvat eivät kasva otsaa ylemmäksi, eivät kasva!

Ja hra Kutler puhuu pitkälti ja lavealti siitä, että
kansallistamisen asemesta, jota on „*mahdoton toteuttaa*”,
tarvitaan vain „talonpoikain maankäytön laajentamista”.

Kun oli puhe talonpoikain *hallinnassa olevien maiden*
laajentamisesta (eikä *maankäytön* laajentamisesta, arvoisa
herra!) 70 milj. desjatiinalla *tilanherrain* maata,— niin
silloin Kutler siirtyi kysymykseen „kansallistamisesta”. Ja
„kansallistamis”-kysymyksestä hän palasi „laajentamis”-
kysymykseen... Ehkeivät muka satu muistamaankaan
70 miljoonaa desjatiinaa!

Hra Kutler puolustaa avoimesti maan yksityisomistusta.
Sen hävittämisen hän julistaa „mitä suurimmaksi vääryy-
deksi”.

„Koska kukaan ei ehdota omistuksen hävittämistä yleensä, niin on
tunnustettava täydellisesti maanomistuksen olemassaolo”.

Koska *heti tänään* ei voida ottaa kahta edistysaskelta,
„niin on välttämättä” kieltäydyttävä myös yhdestä edistys-
askeleesta! Sellaista on liberaalin logiikka. Sellaista on
tilanherrain voitonpyyteen logiikka.

Hra Kutlerin puheen ainoana sellaisena kohtana, joka
koskee talonpoikien eikä tilanherrain etujen puolustamista,
voitaisiin ensi näkemältä pitää sitä, että hän tunnustaa
yksityisomistuksellisten maiden *pakollisen luovutuksen*.

Mutta pahastipa erehtyisi se, joka luottaisi noiden sano-
jen *helinään*. Tilanherrain maiden pakollinen luovutus on
edullista talonpojille silloin ja vain silloin, kun *tilanherrat*

todella *pakoitetaan* antamaan *talonpojille* paljon maata ja antamaan huokealla. Entä jos *tilanherrat pakoittavat talonpojat* maksamaan viheliäisistä maatilkuista kalliin hinnan?

Sanat: „pakollinen luovutus” eivät sinänsä puhu vielä kerrassaan mitään, koska ei ole *todellisia* takeita siitä, etteivät tilanherrat petkuta talonpoikia.

Hra Kutler ei ainoastaan ole esittämättä *ainoatakaan* sellaista taetta, vaan päinvastoin, koko puheellaan, koko kadettimaisella asenteellaan hän *sulkee pois* niiden mahdollisuuden. Kadetit eivät halua Duuman ulkopuolista toimintaa. He propagoivat julkisesti paikallisia komiteoita, jotka *kokoonpanoltaan* ovat *epädemokraattisia*: saman verran talonpoikien ja tilanherrojen edustajia ja hallituksen nimittämä puheenjohtaja! Se merkitsee jo täydellisesti sitä, että tilanherrat tulevat pakoittamaan talonpoikia.

Lisätkää tähän se, että maan hinnoittelun tulevat suoritamaan samanlaiset *tilanherrain* komiteat,— että kadetit säilyttävät jo nyt (ks. Kutlerin puheen loppua) talonpoikien maksettavaksi *puolet* maasta kannettavista maksuista (toisen puolen maksavat *myös talonpojat*, mutta korotettujen verojen muodossa!),— niin vakuututte siitä, että herrat kadetit *silittävät hyvin, mutta vasten karvaa*.

Sosialidemokraatit -ja trudovikit puhuivat Duumassa talonpoikien puolesta. Oikeistolaiset ja kadetit — tilanherrojen puolesta. Se on tosiasia, eivätkä mitkään kieräilyt ja fraasit voi sitä peittää.